

Arrest

nr. 175 976 van 7 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X alias X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 5 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Nepalese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X. Op 5 juni 2009 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 14 augustus 2009 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 16 september 2009 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 12 januari 2010 met nummer 36 938 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 18 februari 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 24 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van de in overwegingname van de asielaanvraag.

Op 19 mei 2010 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 26 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van de in overwegingname van de asielaanvraag.

Op 29 november 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard.

Op 17 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 juni 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 27 juni 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 30 juni 2011 dient de verzoekende partij nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 31 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de twee aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk worden verklaard.

Op 29 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Op 9 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris nogmaals de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Op 22 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de twee aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond worden verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 3 april 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.6.2011 en 30.6.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

C.(...) R.(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Bhutan
geboren te L. T. op 27.03.1977
adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 31.01.2012 deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor C.(...), R.(...) volgens pp P.(...), M.(...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 21.11.2013 in gesloten omslag)"

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

Op 22 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 3 april 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: C.(...), R.(...)

geboortedatum: 27.03.1977

geboorteplaats: L. T.

nationaliteit: Bhutan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van geldig visum"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat uitsluitend ten aanzien van de eerste bestreden beslissing wordt ontwikkeld, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet

van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de motiveringsplicht, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoeker d.d. 27.06.2011 artikel 9 ter, ongegrond is.

Redenen: (...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kan worden beschouwd.

Verzoeker diende zijn aanvraag in op 27.06.2011. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard en verzoeker werd in het bezit gesteld van een AI.

Verzoeker wenst dan ook de volgende opmerkingen te maken:

1) Aangaande de gezondheidstoestand van verzoeker

Verzoeker diende zijn aanvraag in op 27.06.2011. Daarbij voegde hij een medisch attest opgesteld door de behandelende geneesheer.

Dat verzoeker niet begrijpt waarom DVZ in zijn beslissing stelt dat de aandoening van verzoeker geen bedreiging zou inhouden voor zijn leven. Verzoeker lijdt immers aan anxiodepressie. Dit wordt bovendien bevestigd door de arts-attaché!

Het is dan ook onbegrijpelijk hoe verwerende partij de medische toestand van verzoeker weigert correct te beoordelen.

Bovendien dient verzoeker medicatie in te nemen, wat bevestigd wordt door de arts-attaché Dat dit eveneens een indicatie geeft van de graad van ernst van de aandoening.

In dit attest waarin bevestigd wordt dat verzoeker ernstig ziek is en behandeld dient te worden, stelt de arts- attaché van DVZ dat de ziekte niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1 eerste lid.

Artikel 1 §1 vermeldt het volgende: (...)

Uit het voorgaande blijkt dus dat verzoeker een standaard medisch getuigschrift moest voegen waarin gesteld wordt op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Verzoeker lijdt aan anxiodepressie waarbij een nauwgezette opvolging vereist is.

Hoe kan een aandoening waarbij men in het beste geval, slechts onder de juiste medische omstandigheden kan spreken over een stabilisatie van de symptomen en men spreekt over een langdurige behandeling, geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit ??

Men mag ervan uitgaan dat het hier gaat over een aandoening die nauwgezette zorg en opvolging vereist. Dit wordt ook bevestigd door de behandelende geneesheer.

Bovendien acht de behandelende geneesheer het absoluut noodzakelijk dat verzoeker de nodige hulp en ondersteuning krijgt. Deze hulp en ondersteuning kan verzoeker niet krijgen in zijn land van herkomst!

Dat verzoeker bijna 5 jaar niet meer in zijn land van herkomst is geweest. Tot wie zou hij zich moeten richten voor hulp en ondersteuning? Hij heeft daar immers niets of niemand meer!

Zelfs voor een tijdelijke terugkeer, die sowieso onmogelijk is gezien de medische problematiek van verzoeker, is er geen onderkomen of verblijf voor verzoeker.

Ook de ontvankelijkheidsbeslissing van DVZ geeft een zekere indicatie over de graad van ernst van de aandoening van verzoeker.

Dat het duidelijk mag blijken dat de behandelende geneesheer de ernst van de aandoening anders inschat dan de arts-attaché.

Dat dit te wijten is aan het feit dat de behandelende geneesheer verzoeker wel heeft kunnen en willen onderzoeken, en de arts-attaché zich slechts gebaseerd heeft op de medische attesten of slechts een deel ervan. Dat dit kennelijk onzorgvuldig is van de arts-attaché aangezien de medische situatie niet correct ingeschat wordt.

Hieruit blijkt dat de arts-attaché tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien hij het dossier en verzoeker, grondig zou onderzocht hebben!

De medische aanvraag en de ingediende medische attesten beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Verzoeker kan op onvoldoende afleiden waarom men geen rekening houdt met alle door hem aangehaalde elementen.

Uit de acties van verwerende partij blijkt dat zij niet de minste intentie hebben gehad om de actuele situatie te kennen of zelfs maar te willen onderzoeken!

Men stelt eenvoudig dat de aandoeningen van verzoeker geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst zou bestaan. Gezien de medische problematiek lijkt dit enkel gesteld te zijn om de situatie in het land van herkomst niet te moeten onderzoeken.

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoeker conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

DVZ dient te onderzoeken of zijn aandoening een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit, ze dient niet te bepalen in welke mate!

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is!

Verzoeker kan op onvoldoende afleiden waarom men geen rekening houdt met de door hem aangehaalde elementen. Indien DVZ dit gedaan had, hadden zij de nodige informatie kunnen afleiden uit de bijlagen of opvragen!

Indien de arts-attaché verzoeker onderzocht had, zou hij tot dezelfde conclusie gekomen zijn als de behandelende geneesheer, namelijk dat verzoeker ernstig ziek is en dat de enige oplossing recht op verblijf is voor hem.

Dat uit het advies van de arts-attaché het lijkt alsof dat dit genomen is om een beslissing tot ongegrondheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoeker te beoordelen.

Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1 .

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch dossier met de nodige zorg en aandacht hadden nagelezen.

En het dossier of verzoeker met de nodige zorg onderzocht hadden.

Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het medisch dossier grondig te analyseren, maar slechts heel oppervlakkig heeft bekeken, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de conclusie dat de ziekte niet zou beantwoorden aan de ziekte zoals omschreven in §1 van de Vreemdelingenwet. Minstens heeft de arts-attaché niet de actuele situatie willen beoordelen of onderzoeken.

Bovendien kan verzoeker zich niet akkoord verklaren met de motivering van de arts-attaché: "... kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel.

Dat verzoeker niet begrijpt hoe de arts-attaché tot deze conclusie komt!

Hoe kan de arts-attaché zonder verzoeker onderzocht te hebben, stellen dat de medicamenteuze behandeling niet essentieel zou zijn?

Dat dit werkelijk onbegrijpelijk, onzorgvuldig en gevaarlijk is!

De arts-attaché stelt zelf in zijn beslissing dat verzoeker medicamenteus behandeld wordt.

Dat het kennelijk onredelijk en zelfs gevaarlijk lijkt van de arts-attaché om, zonder verzoeker te onderzoeken, te stellen dat dit niet essentieel zou zijn.

Ook het feit dat de arts-attaché stelt dat de aandoening spontaan in gunstige zin zou evolueren is onvoorstelbaar!

Hoe komt de arts-attaché tot deze conclusie?! Uit het advies van de arts-attaché blijkt immers op geen enkele wijze dat er een individueel onderzoek gevoerd is!

Gelieve in de bijlage een attest van Dr. S.(...)terug te willen vinden waaruit zeer duidelijk blijkt dat verzoeker tot op heden behandeld wordt. (zie bijlage 3)

Dat verzoeker niet begrijpt op welke informatie de arts-attaché zich gebaseerd heeft om te stellen dat de aandoening van verzoeker gunstig geëvolueerd zou moeten zijn. Is dit een individuele behandeling van zijn dossier?????

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel!

Bovendien schendt dit eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker genezen is.

Indien men het medisch getuigschrift en het administratief dossier van verzoeker in zijn geheel bestudeert, blijkt wel degelijk dat alle informatie voorhanden is om de graad van ernst van de aandoeningen van verzoeker te bepalen.

Indien men de actuele situatie echt wil beoordelen dient verzoeker uiteraard onderzocht te worden, hetgeen men ook hier nalaat.

Bovendien kan verzoeker zich niet akkoord verklaren met het advies van de arts-attaché die een aantal keer het volgende stelt: "Zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou behandeld worden."

Dat het onbegrijpelijk is voor verzoeker hoe de arts-attaché tot deze conclusie komt. Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze op welke informatie verwerende partij zich gebaseerd heeft om te stellen dat er geen risico op een mensonaardige toestand kan zijn.. Hoe komt verwerende partij tot deze conclusie?

Een aandoening die behandelbaar is in België kan uiteraard wel een mensonterende behandeling in het land van herkomst inhouden. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verwerende partij dit niet onderzoekt!

Dat het duidelijk mag blijken dat de arts-attaché geen rekening heeft gehouden met de medische toestand van verzoeker, in het nemen van zijn beslissing.

Uit de motivering van de arts-attaché lijkt het alsof verzoeker reeds een vergevorderde aandoening van zijn ziekte moet hebben of halfdood moet zijn, alvorens zijn aanvraag ontvankelijk en gegrond zou verklaard worden!

Dit is onredelijk van DVZ en maakt een flagrante schending uit van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

DVZ dient te onderzoeken of zijn aandoening een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit, ze dient niet te bepalen in welke mate!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Dit werd recent ook bekrachtigd door verscheidene arresten van uw Raad.

Arrest nr. 92 397 van 29 november 2012 stelt het volgende: "(...)."

Dat dit onredelijk is en onzorgvuldig van DVZ. In eerste instantie werd de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaard! Dat dit dan ook reeds een indicatie geeft over de graad van ernst!

Bovendien is het op zijn minst opvallend te noemen dat men de aandoening van verzoeker gedurende een tweetal jaar wel ernstig genoeg achtte om hem in het bezit te stellen van een AI en nu zonder enig onderzoek stelt dat dit niet het geval zou zijn en de aandoeningen van verzoeker geen actueel risico voor een mensonterende behandeling zou inhouden en na twee jaar verwijst naar stukken die dateren van voor de afgifte van het AI. Het afleveren van een AI spreekt dit reeds tegen.

*Dat DVZ rekening dient te houden met ALLE elementen in het dossier.
Het feit dat zij dit niet doet, is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.*

*De arts- attaché stelt enkel dat de ziekte niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1 .
Hoe kan een ziekte waarbij men langdurig behandeld dient te worden geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit ??
Immers dit is wat §1 stelt.*

Verzoeker is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

Bovendien kan verzoeker zich niet akkoord verklaren met de stelling dat de mogelijkheid tot reizen pas bij de uitvoering van de verwijdering onderzocht zal worden.

Verzoeker mocht immers een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen. Het is onzorgvuldig van verwerende partij om niet te onderzoeken wat de gevolgen zouden zijn voor verzoeker en zijn gezondheid, indien hij zou moeten terugkeren naar Nepal!

2) Aangaande de situatie in Nepal

Verzoeker is een vreemdeling die aan een ernstige ziekte lijdt en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen in Nepal. DVZ faalt erin om dit te onderzoeken alhoewel de behandelende geneesheer specifiek vermeldt dat de inname van medicatie nodig is!

Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoeker waarom DVZ de beschikbaarheid van deze medicatie in het land van herkomst niet onderzoekt.

DVZ heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de aanvraag geweigerd dient te worden.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift!

Het lijkt alsof DVZ er enkel op gericht is om een redenen te zoeken om de situatie in het land van herkomst niet te moeten onderzoeken of aanvragen te weigeren. Dat dit dan ook volledig onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/II van uw Raad:

“(…)”

Uw Raad blijft zich duidelijk uitspreken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

“(…)”

Ook arrest nr. 108 656 van 28.08.2013 is zeer duidelijk:

“(…)”

Uit arrest nr. 107 337 van 25.07.2013 , arrest nr 107 483 van 26.07.2013 en latere arresten van uw Raad blijkt ondertussen duidelijk dat dit vaste rechtspraak geworden is.

Een ziekte die in België behandelbaar is en hier geen mensonterende of levensbedreigende situatie inhoudt kan dat uiteraard wel zijn in het land van herkomst!

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende: “(…).”

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: ““(…).”

Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoeker werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht.

Dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.

Het feit dat verwerende partij desondanks de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel!

Bovendien dient verwerende partij er rekening mee te houden dat verzoeker meer dan 5 jaar niet meer in zijn land van herkomst is geweest. Tot wie zou hij zich kunnen richten voor hulp en ondersteuning?!

Verzoeker begrijpt niet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift en de stukken die hij voegt.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in het medisch attest, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing, te willen vernietigen en schorsen omwille van de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852)

De determinerende juridische en feitelijke motieven op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen worden erin vermeld, met name artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer de ingeroepen medische problematiek niet heeft weerhouden. Tevens worden in het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, de feitelijke medische elementen waarop hij zijn advies steunt weergegeven: met name een anxio-depressie, behandeld met psychofarmaca, met vermelding van een risico op suïcide.

De ambtenaar-geneesheer oordeelde dat de aandoening ongeacht het land van verblijf en zelfs zonder behandeling spontaan een evolutie in de gunstige zin kent. Hij steunt zich hierbij op de vaststelling dat de voorgeschreven behandeling louter symptomatisch is, en dus niet essentieel. Tevens is het feit dat het zelfmoordrisico niet wordt geconcretiseerd, maar van speculatieve aard is, doorslaggevend.

Hij concludeerde dat geen onmiddellijk gevaar voor het leven of de fysieke integriteit of een direct risico op een onmenselijke of vernederende behandeling aanwezig is, wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk waarom die concrete motivering haar, in het licht van de vereisten van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, niet zou toelaten kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing.

Aan uitdrukkelijke motiveringsplicht is voldaan.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St.1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).(RVV, 28 maart 2012, nr. 78.208)

Waar verzoekende partij aangeeft het niet eens te zijn met de motieven, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden behandeld. (cf. RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen. De Raad is in het kader van haar marginale toetsingsbevoegdheid louter bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de ambtenaar-geneesheer op grond van een foutieve feitenvinding of op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn advies is gekomen.

Haar beschouwingen inzake de inhoud van het medisch dossier en de voorgestelde noodzaak aan opvolging wordt niet gerelateerd aan enig medisch stuk, terwijl verzoekende partij het niet aan de Raad noch aan verwerende partij kan overlaten om haar kritiek te concretiseren. De verwijzing naar het attest van Dr. S.(...) d.d. 08.04.2014 dateert van na het treffen van de bestreden beslissing en kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681)

Verzoekende partij maakt bovendien niet duidelijk op welke wijze haar stelling dat men slechts onder de juiste medische omstandigheden kan spreken over een stabilisatie van de symptomen, dat er sprake zou zijn van een langdurige behandeling, en dat de graad van ernst blijkt uit het gegeven dat regelmatige opvolging absoluut noodzakelijk is en zij medicatie neemt, ertoe zou leiden dat zij zich bevindt in omstandigheden zoals omschreven in artikel 9ter, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980.

Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 is immers gebaseerd op de begrippen “reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit” en “reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Niet elke natuurlijk voorkomende ziekte leidt tot een mensonterende behandeling, zelfs bij gebrek aan een medische behandeling. Bovendien moet het bedoelde risico een reëel karakter vertonen, en dus voldoende zijn aangetoond.

Ook waar wordt aangevoerd als zou de ambtenaar-geneesheer de ernst van de aandoeningen anders hebben ingeschat dan de geconsulteerde arts en als zou verwerende partij zou het medisch dossier niet aandachtig hebben onderzocht, wordt geen enkel concreet element dat deel uitmaakt van het medisch dossier aangevoerd.

Artikel 9ter, §1, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 duidelijk bepaalt dat de ambtenaar-geneesheer, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. Dergelijk onderzoek is dus geen wettelijke verplichting. De ambtenaar-geneesheer kan zodoende wettelijk op basis van de door verzoeker ingediende medische attesten een advies opstellen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. (cf. RvV 7 april 2010, nr. 41 432)

De Raad oordeelde reeds met betrekking tot haar marginale beoordelingsbevoegdheid ter zake: (...) (RvV 17 december 2012, nr. 93.696)

Uit de lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt niet dat hij van oordeel zou zijn niet over voldoende informatie te beschikken om zich een duidelijk beeld te kunnen vormen van de medische problematiek of dat ‘onduidelijkheid’ zou heersen over de medische toestand en de behandelingen.

Verzoekende partij kan niet dienstig op absolute wijze aanvoeren dat op de ambtenaar-geneesheer een verplichting zou rusten om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst na te gaan.

Uit de wet volgt immers dat de afwezigheid van een adequate behandeling alsnog aanleiding moet kunnen geven tot een reëel risico op een mensonterende behandeling.

Niet elke natuurlijk voorkomende ziekte die niet behandeld wordt stelt een individu bloot aan een mensonterende behandeling. De wet voorziet bovendien in een bescherming tegen een bewezen en aanwezige dreiging op een onmenselijke of vernederende behandeling. Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 biedt geen bescherming tegen een hypothetische toekomstige evolutie of een loutere eventualiteit dat een risico zoals omschreven in het eerste lid, §1 van die bepaling aanwezig zou zijn.

Gezien in de bestreden beslissing uitdrukkelijk de redenen worden aangegeven waarom de aangebrachte stukken niet volstaan om een reëel risico te bewijzen op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf, en verzoekende partij niet aantoonst dat die vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer kennelijk foutief of onredelijk zou zijn, is voldaan aan de vereisten van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gezien geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekende partij ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Deze onderdelen van de middel zijn ongegrond, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin wordt aangetoond. De aangevoerde schendingen worden niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond."

2.1.3. Waar de verzoekende partij kritiek heeft op de inhoudelijke motieven van de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De verzoekende partij voert tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Het zorgvuldigheidsbeginsel dient *in casu* samen met de materiële motiveringsplicht onderzocht te worden.

Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel vergt in de huidige procedure ook onderzoek naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar de eerste bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld en daar de verzoekende partij ook de schending van deze bepaling aanvoert. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2 (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...)."

Uit de verschillende standaard medische getuigschriften en attesten, die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een zware depressie met angstsymptomen en somatische repercussies. Er is ook sprake van insomnia en van een verminderde eetlust die heeft geleid tot een gewichtsverlies van 18 kilogram. De verzoekende partij wordt voor deze aandoening behandeld met 'sipralexa', 'trazolan', 'alprazolam', 'inderal retard' en 'pantomed'.

In het medische advies van de ambtenaar-geneesheer van 21 november 2013, dat als basis fungeert voor de eerste bestreden beslissing, wordt het volgende gesteld:

"Ik kom terug op uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van zijn vraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 27.06.2011 en 30.06.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

• Verwijzend naar de medische attesten d.d. 05.10.2010 en 05.05.2011 van de hand van dr. Y. L.(...) C.(...) waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan een anxio-depressie en hiervoor wordt behandeld met psychofarmaca. Er wordt risico op suicide vermeld.

- *Verwijzend naar de medische attesten d.d.13.01.2011 en 15.02.2011 van de hand van dr. M. C.(...) waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een anxiodepressie en hiervoor wordt behandeld met psychofarmaca. Er wordt risico op suicide vermeld.*
- *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 17.06.2011 van de hand van dr. H. D.(...) waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een anxiodepressie en hiervoor wordt behandeld met psychofarmaca. Er wordt risico op suicide vermeld.*

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt dat de beschreven anxiodepressie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 1 van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Uit het hierboven vermelde advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de gestelde diagnose niet betwist. Echter, terwijl er in de medische getuigschriften sprake is van een noodzakelijke psychologische behandeling en er negatieve gevolgen worden verbonden aan de stopzetting van de behandeling en er minstens geen sprake is van een verbetering van de gezondheidstoestand of het niet verderzetten van de bestaande medicamenteuze behandeling, poneert de ambtenaar-geneesheer in zijn advies het volgende: *"Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard."*

De ambtenaar-geneesheer beschikt bij het beoordelen van het in artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet genoemde risico over een ruime beoordelingsbevoegdheid. De Raad kan deze beoordeling niet maken in de plaats van de ambtenaar-geneesheer. De Raad moet echter wel in staat worden gesteld om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om te besluiten dat er geen sprake is van een ziekte, zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Hoewel de ambtenaar-geneesheer niet van een bijzondere expertise blijf hoeft te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en hij niet verplicht is om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medische getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist zou zijn opgesteld (RvS 6 november 2013, nr. 225.353), dient uit het advies zelf of uit de stukken van het administratief dossier te blijken waarop de arts zich voor deze beoordeling heeft gebaseerd. *In casu* houdt de ambtenaar-geneesheer er een andersluidende beoordeling op na met betrekking tot de noodzaak aan behandeling van de psychische aandoeningen van de verzoekende partij. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard in het kader van zijn advies de voorgehouden noodzakelijke behandeling evalueren op grond van bepaalde objectieve vaststellingen. Het is *in casu* echter volstrekt onduidelijk op grond waarvan de ambtenaar-geneesheer beweert dat *"Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. (...) Het risico op suicide is van louter speculatieve aard."*, terwijl de standaard medische getuigschriften de noodzakelijke behandeling vermelden en uitdrukkelijk wijzen op de gevolgen indien de behandeling wordt stopgezet. In elk van de medische getuigschriften wordt bovendien melding gemaakt van het feit dat de verzoekende partij al drie suicidepogingen achter de rug heeft en dat er dus bij de stopzetting van de behandeling een reëel gevaar is voor suicide.

Er kan dan ook niet anders worden geconcludeerd dan dat de ambtenaar-geneesheer zich, zonder hiervoor te verwijzen naar stavingstukken, gebaseerd heeft op eigen inzichten en overtuigingen om het advies op te stellen, waarop de eerste bestreden beslissing steunt. Dit getuigt *in casu* niet van behoorlijke feitenvinding, nu het administratief dossier geen enkele feitelijke grondslag biedt voor de stelling dat de behandeling enkel symptomatisch is en zeker niet essentieel. Integendeel wordt in de medische getuigschriften door de behandelende artsen onder meer duidelijk gesteld dat het om een aandoening gaat waarvoor de verzoekende partij medicamenteus behandeld wordt, waarvoor medische opvolging noodzakelijk is en waarvoor de voorziene duur van deze behandeling minstens jaren duurt. In het advies wordt geen enkel feitelijk element aangereikt voor het oordeel dat de vooropgestelde behandeling *in casu* niet essentieel zou zijn. De ambtenaar-geneesheer beperkt zich tot algemene veronderstellingen omtrent de psychische aandoening van de verzoekende partij. Ook het administratief dossier bevat geen feitelijke elementen die dit oordeel, in weerwil van de bevindingen van de behandelende artsen, ondersteunen. Dit getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek. De ambtenaar-geneesheer kon dan ook niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen, tot bovenvermelde vaststellingen komen en concluderen dat *“er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”*

Aangezien het advies, dat de basis vormt voor de eerste bestreden beslissing, niet op objectieve gegevens is gestoeld of dit minstens niet uit het administratief dossier blijkt, is de beslissing van de verwerende partij waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, aangetast door een motiveringsgebrek. Bijgevolg dient een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel te worden vastgesteld.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. De eerste bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

2.2. In een tweede middel, dat uitsluitend ten aanzien van de tweede bestreden beslissing wordt ontwikkeld, voert de verzoekende partij aan dat indien de eerste bestreden beslissing vernietigd wordt, het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens vernietigd moet worden. De verzoekende partij voert eveneens de schending aan van de motiveringsplicht.

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden

Dit werd recent nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad:

‘Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.’

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ. Immers deze redenen worden niet vermeld.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten – enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen en schorsen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.”

2.2.2. Uit punt 2.1.3. van dit arrest blijkt dat de beslissing van 22 november 2013, waarbij de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, vernietigd wordt. Omwille van de vernietiging verdwijnt de eerste bestreden beslissing *ex tunc* uit het rechtsverkeer en wordt aldus geacht nooit genomen te zijn geweest. Daar de verzoekende partij omwille van deze nietigverklaring terugvalt op de ontvankelijke aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 31 januari 2012 en zij ten gevolge hiervan opnieuw onder attest van immatriculatie valt in afwachting van een nieuwe beslissing omtrent de aanvraag, dient de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten, eveneens te worden vernietigd, nu men niet tegelijkertijd voorlopig kan toegelaten zijn om op het grondgebied te verblijven en illegaal kan zijn (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046).

Bovendien dient de verwerende partij, op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. *In casu* kan niet uit het bevel, noch uit het administratief dossier afgeleid worden dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, gelet op het feit dat de eerste bestreden beslissing geacht wordt nooit genomen te zijn geweest.

Gelet op het voorgaande, dient de tweede bestreden beslissing mee vernietigd te worden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS